

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Με ζεκτιμένην πλέον ταχύτητα προχωρεί εις τὸν φωτεινὸν δρόμον τοῦ τῷ **Ἡμερολόγιον** τοῦ **κ. Σκόκου** το ἀδιαλείπτως ἐπὶ 31 ἔτη χωρίζον κάθε πρωτοχρονιά πλοῦσια πνευματικὰ δῶρα—ἐκλεκτὴν φιλολογικὴν παραγωγὴν τοῦ τόπου μας. Δέν εἶνε δὲ μόνον ἡ ὕλη ἀλλὰ καὶ αἱ εἰκόνες τοῦ ἡ καλλιτεχνικῆ τοῦ ἐν γένει σύνθεσις, τὰ ὅποια τὸ καθιστοῦν δημοφιλές. Κυρίως δὲ τὸ διακρίνει εἶνε μία στοργὴ πρὸς τὸ νεοελληνικὸν διήγημα. Δώδεκα δημοσιευθέντα, ἐκ τῶν ὁποίων ἀξιολογώτερα εἶνε ἐν ἠθρογραφικῶν τοῦ **κ. Ράδου**, ἐν Ἡπειρωτικῶν τοῦ **κ. Χρηστοβασιλῆ**, ἐν νησιωτικῶν τοῦ **κ. Ναρβάνα**, ἐν εὐθυμογραφικῶν τοῦ **κ. Ε. Εὔστρατιάδου**, καὶ ἐν τοῦ ἐκδότου, ἐν πολεμικῶν τοῦ **κ. Τραυλιανῶν**, ἐν Χριστογενεατικῶν τοῦ **κ. Βουτυρά** καὶ ἐν θαλασσιῶν τοῦ **κ. Κωνσταντινίδου**. Τὰ πλείστα δὲ εἰκονογραφημένα. Ἐν γένει ὁ **κ. Σκόκος** παρὰ τὴν ἐπέλασιν τῶν ἐτῶν τὸ ἡμερολόγιόν του καταρθίονε νὰ παρουσιάσῃ διαρκῶς σφύζον ἐκ ζωῆς νεανικῆς.

Τὸ δίδυμον Ἀθηναϊκὸν Ἡμερολόγιον, μετὰ τοῦ **κ. Σκόκου**, εἶνε τὸ **Ἐγκυκλοπαιδικόν** τοῦ **κ. Ι. Βρεττοῦ**, ἀριθμῶν 16 ἔτη ζωῆς ἀκμαίας. Εἶνε ἕνας θησαυρὸς γνώσεων ποικιλοτάτων, χρησίμουν διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν. Τὰ γράμματα, αἱ τέχναι, αἱ ἐπιστήμαι ἔχουν τὴν θέσιν των. Κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἐγκυκλοπαιδικῶν Ἡμερολογίου εἶνε ἡ ἐν περιληπτικῇ συντομίᾳ παροχὴ λίαν ἐνδιαφεροσῶν πληροφοριῶν, συμβουλῶν, περιέργων κλπ.

Ὁ ἄρις κυκλοφορήσας ἐνδέκατος τόμος τῶν περὶ τοῦ **Χαριλάου Τρικοῦπη** δημοσιευμάτων προκαλεῖ θλιβεράς ἀναμνήσεις. Περιλαμβάνει τὴν ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1895 μέχρι τοῦ Ἀπριλίου 1896 χρονικὴν περίοδον, ἐν ἣ περιλαμβάνεται ἡ ἐκ τῆς πολιτικῆς ἀποχώρησις του καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ ἐν Κάννας.

Αἱ πένθητοι σελίδες ἀνακαλοῦσι μεγάλας συγκινήσεις διὰ τὴν προσήως ἐκλείψασαν μεγάλην πολιτικὴν φαινογονμίαν. Ἰδίως ἡ περιγραφή τῆς μεταφορᾶς τοῦ νεκροῦ ἐν Ἀθήναις ἔχει πολὺ τὸ τραγικόν. Τὸν τόμον κοσμοῦν προσωπογραφία τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρὸς καὶ τὸ ξενοδοχεῖον ἐν ᾧ ἐξέπνευσε.

ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικῶν οἴκου **«Ἀγκύρας»** τοῦ μετ' ἐπιμελείας δημοσιεύοντος ὁλονέν νέαις ἐκδόσεσι χρησίμους καὶ εὐνόους, ἐκυκλοφόρησαν δύο νέοι τόμοι. Ὁ εἰς περιέχει τὰς **Γυναικείας Ἐπιστολάς** τοῦ Μαριέλλου Προβῶ, εἰς ἣς ἐκτυλίσσεται βυβαία καὶ σατανακὴ ψυχολογία τῆς γυναίκος. Τὸ ἔργον εἶνε εἰς καινοτομικόν, ἀλλὰ μὲ ἠθικὰ συμπεράσματα φιλιππικῶς κατὰ τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν καὶ τοῦ συμβατικῶν γάμου.

Τὸ ἄλλο εἶνε σύγγραμμα τοῦ νεοτεραιστῶ φιλοσόφου **Β. Λανζ** ἐν ὅτι μετὰ τὰς πρωτοτύπους καὶ προοδευτικὰς ιδέαις του, δίδει, χρησίμους συμβουλὰς περὶ τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς καὶ δι' τῆς γυναικείας. **Τί πρέπει νὰ ξεύρη κάθε κορίτσι**, ἐπιγράφεται. Ὁ συγγραφεὺς δίδει δικαιώματα πλήρη εἰς τὴν κόρην, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κλονίζετα ἡ ἠθικὴ βάσις τῆς κοινωνίας. Ἡ μεταφράσις, εὐληπτος καὶ ἀκριβής, ἐγένετο ὑπὸ τῶν φιλόλογον **κ. Ζίμπτα**.

Π. Δρακούλη. Ἡ Ἑλλάς, τὰ Βαλκανικὰ κράτη καὶ ἡ ὁμοσπονδιακὴ λύσις. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐν Ἑλλάδι σοσιαλιστῶν, εἰς τῶν πρωτεργατῶν τῆς ιδέας τῆς Βαλκανικῆς ὁμοσπονδίας, ἐν τῇ ἐμβριθεὶ πραγματείᾳ του ταύτῃ, δημοσιευθεῖση τὸ πρῶτον Ἀγγλιστὶ ἐν Λονδινεῶν περιοδικῶ, κηρύττει ὡς ἐπιγευσαν ἀνάγκην τὸν συνασπισμὸν τῶν λαῶν τοῦ Αἴμου, καὶ τῶν καὶ πάντοτε, δι' ἐνότητος παμβαλκανικῆς, ἥτις θλ ἀπεσῶβει καὶ τὴν παρούσαν κρίσιν.

Τὸ ἄγνωστον παρ' ἡμῶν μυθιστορηματικὸν τοῦ Ἀνδρῆσεν ἡ **Νεράιδα τοῦ Πάγου** μετεφράσθη ἐπιτυχῶς ὑπὸ τῆς διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας δεσπ. **Ἀναστασίας Χατζηαράπη**, ἥτις καὶ προτάσσει πρόλογον περὶ τοῦ συγγραφέως, μετὰ τὸ ὅποιον προσομοιάζει ὁ μικρὸς ἥρωος τοῦ εἰδυλλιακοῦ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ πλήρους ζωῆς ἔργου.

Ἡ ὑπὸ τοῦ **κ. Κ. Παπαπάνου** δικηγόρου ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῷ νομικῶ τμήματι τοῦ «Παραγοῦ» μελέτη περὶ **«Δικαίον καὶ Ποίησως»** ἐξεδόθη εἰς τεύχος. Πραγματεύεται τὸ θέμα ὁ ὁμηλικῆς ἐν ἀνθηρότητι ὕφους, ἥτις καθιστᾷ τὴν ἀνάγνωσιν ἐνδιαφερόσων, ὄχι μόνον εἰς τοὺς νομικοὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς μὴ τοιοῦτους.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Ἀναγνώστη. Ὁ Ἀρχιδιεβερίσις τοῦ «Νουμά», ἀγνοεῖ ὅτι τὸ περιφρημὸν «Ἀσκώσας κλπ.» ἀνήκει ἴσως εἰς τὴν λήθην, ἀλλ' ὄχι καὶ εἰς τὴν Ἀλήθην, τὸ ποίημα. Πού νὰ ξεύρη ὁ φιλολογικὸς αὐτὸς Κένταυρος τὰ ἔργα τοῦ Μαρίλη. Γράφει, ὅπως πάντοτε, ἀλλ' ἄντ' ἄλλων. Ὁ στίχος, ὅστις εἶνε ξενικώτατος, ἀνήκει εἰς τὸ ποίημα πρὸς τὸν Πολυλᾶν.

Κινηματογράφου.—Αἱ ἡρωίδες τοῦ κινηματογράφου εἶνε πολλαί. Δραματικώτεραι εἶνε ἡ Ἀστα Νιέλσεν καὶ αἱ τρεῖς τὸ πρῶτον ἐφέτος ἐμφανισθεῖσαι Κάριμ Τόμσεν καὶ Κισσέ. Ἡ τελευταία ἐνίκησεν εἰς τὸν ἐφετησὸν κινηματογραφικὸν διαγωνισμὸν τῆς Ἰταλίας, ἐνεφανίσθη δὲ παρ' ἡμῶν ἐν τῷ κινηματογράφου Κυβέλης, εἰς τὸ ἔργον «Χάριν τοῦ ἔρωτός της» εἰς ὃ καὶ ἐβραβεύθη. Ἐν Ἰταλίᾳ ἡ Μπορέλλι θεωρεῖται ἀνωτέρα τῆς Μπερτίνι, ἥτις ὑπερέχει μόνον εἰς εὐμορφίαν. Τῆς μόδας ἤδη εἶνε ἡ περιφρημὸς παλαιὰ χορεύτρια τῆς Παρισινῆς Ὀπερας Λίνα Καβαλιέρη. Θὰ τὴν ἴδωμεν εἰς τὸν «Ἀπόλλωνα». Ὁ νεώτερος θρίαμβος τῆς Μπορέλλι εἶνε τὸ «Καταφύγιον τοῦ θανάτου». Ἀγνωστον ἂν θὰ τὸ ἴδωμεν ἐφέτος. Ἡ Μπερτίνι ἀναφέρεται ὡς κυρία, λέγεται δὲ ὅτι ὀνομάζεται Ἑλενα Βιτιέλο, τὸ δὲ «Φραντζέσκα Μπερτίνι» εἶνε ψευδώνυμον.

Δ. Δ.—Ὁ Γάλλος γλύπτης Σανμαρσὲν ἀποκατὰ ὀνομαστὸς ἐν Παρισίαις, ἀπέθανεν ἐφέτος, τὸν Ἀπρίλιον. Ὑπῆρξε δὲ περιεργὸς ὁ θάνατός του. Κατήγετο ἐκ Ρέιμς, εἰς τὸ κοιμητήριον τῆς ὁποίας εὐρισκόνται τὰ δύο ἀριστοτεχνικὰ του, εἰς Ἀγγελὸς ἐπιτάφιος, καὶ ἐν μνημεῖον εἰς τὸν ἀββᾶν Μπορά, τουφεκισθέντα ὑπὸ τῶν Γερμανῶν τῷ 1870. Τὸ μνημεῖον αὐτὸ κατεστράφη ἐκ τοῦ βομβαρδισμοῦ. Μόλις τὸ ἔμαθεν ὁ καλλιτέχνης, ἀπέθανεν ἐκ καρδιακοῦ ἀποπληξίας...